

ΕΝΑΣ ΑΠΟΥΑΝΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ.

Ὁ Νίκος Σαντορινιός, μὲ τὰ ποιήματά του ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ δημοσιεύουν παρὰ κάτω τὰ «Γράμματα», ἀναδείχεται μονομιάς ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς Αἰγυπτιώτες ποιητῆς. Τουλάχιστο, κανεὶς δὲ θ' ἀρνηθεῖ μιὰ εἰλικρινή συγκρίνη στὰ ποιήματά του. Κι ἡ εἰλικρίνεια ποὺ βέβαια δὲν εἶνε τὸ πᾶν (ὅπως τὸ λέν μερικοὶ) στὴν ποίηση, εἶνε ὁμοῦς κατὶ.

Ὁ Νίκος Σαντορινιός εἶνε ἄνθρωπος τοῦ δρόμου. Καθὼς ὁ Villon, καθὼς ὁ Vianì, ἀναθράφηκε κι ἔζησε στὸ δρόμο. Ἀλήτης, ἀλανιάρης. Ὁ ἀλήτης αὐτὸς φυσικὰ ἔχει ἀληθινὴ ψυχὴ καλλιτέχνη. Γνωρίζει ὅσο κανεὶς τὴν Ἀλεξάντρεια, τὴν τόσο λίγο γνωστὴ στοὺς διανοούμενους ἀλεξαντρινούς.

Πόσες φορὲς τὰ βράδια, γυρίζοντας ἄσκοπα μέσα στὶς λαϊκὰς συνοικίαις τῆς Ἀλεξάντρειας, ὁ νοῦς μας πῆγε στὰ faubourgs τῶν Εὐρωπαϊκῶν μεγαλουπόλεων, ἐνῶ οἱ λεγόμενοι ἀριστοκρατικοὶ δρόμοι τῆς, τὸ πολὺ νὰ ὕπνουμιζοῦν καμιὰ ἀσήμαντὴ ἐπαρχιωτικὴ εὐρωπαϊκὴ πολιτεία.

Πόσες ἄλλες φορὲς μὲ τὸ Σαντορινιὸ καὶ μὲ τοὺς λοιποὺς ἀπουάνους, πέρανοντας τὸν καφέ μας, εἴτε τρώγοντας στὶς ἀπόκεντρες συνοικίαις τῆς, στὴ θέρη τῆς συζήτησης, ἐξεχάσαμε ἐντελῶς πῶς βρισκούμαστε στὴν Ἀλεξάντρεια, κι ἐπάψαμε νὰ θεωροῦμε πλὴν τοὺς ἑαυτοὺς μας ὡς ξένους ἀπὸ τὸν εὐρωπαϊκὸ κόσμον...

Γ. Β.

ΑΛΗΤΗΣ.

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΖΟΓΡΑΦΟ ΤΩΝ ΑΛΗΤΩΝ LORENZO VIANI.

Ἄπ' τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς ἀποδιωγμένος
κι' ἀπ' τὴν ἀγάπῃ ποὺ κανεὶς δὲ τοῦ χαρίζει
στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὸν κόσμον ξένος
στοὺς κάμπους πάντα μόνος του γυρίζει.
Μὲ κατάρεις, θεὸ πατρίδα βρίζει
καὶ δὲ τὸν νοιώζει ποῦν' κουρελιασμένος,
κι' ἀπ' τὰ λόγια του σάμπως ἀναβρῶζει
ἢ ἀλήθεια, ποῦ γι' αὐτὴν εἶνε θυσιασμένος.
Μακριὰ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὰ τιποτένια μῖση
προσπάθησε νὰ ξαναβρῇ τὴ δυνάμει σου
καὶ νοιώθοντας τί θὰ πῇ ἐλευτερία
ζῶντας ἀνάμεσα στὴ φύσιν
ἀπὸ μέσα σου σὰν κατὶ θὰ φωνάζῃ—Ἐκδικήσου—
πιὸ δυνατὰ θ' ἀκουστῇ ἡ δική σου διαμαρτυρία.

ΑΝΑΣΤΑΣΗ.

Ἀνατολή, μοῦ ἄνοιξες τὰ μάτια ποὺ ἔμεναν κλειστά,
μοῦ γέννησες αἰσθήματα ποὺ ἔμεναν κρυμμένα,
μοῦ σύντριψες τὰ εἶδωλα ποὺ λάτρεψα πιστά,
κι' ἀλύπητα τὰ βλέπω ἔμπρός μου σωριασμένα.

Τὸ πρωτογνῖθι λάλησε ἐπάνω στ' ἀνοιχτά,
πάντα ὑψώνοντας τὴ φωνή του πρὸς ἐσένα,
τὰ πράγματα τῆς κάμαράς μου ποῦσανε σβυστά,
φωτίστηκαν, μὲ τὴ δική μου τὴν ἀνάσταση σμιγμένα.

Ὅρμές, ποῦ τώρα πρωτονοιώθω μὲ τὸ φῶς σου,
ἀνατολή ποῦ ὁλότελα μοῦ σκλάβωσες τὴ σκέψη,
καὶ πλημμυρῶντας τὸ εἶναι μου ἡ ὁμορφιά σου,